

عنوان مقاله:

معناشناسی واژه حکمت در قرآن کریم با تکیه بر نظریه حوزه های معنایی

محل انتشار:

نخستین همایش ملی واژه پژوهی در علوم اسلامی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

رضا امانی - استادیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

سیده نرگس همتی - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم قرآن وحدیث

مرضیه سلیمانی - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم قرآن و تفسیر

خلاصه مقاله:

این پژوهش می کوشد با روش توصیفی- تحلیلی واژه حکمت را در قرآن کریم مورد واکاوی قرار دهد. لذا، ضمن بازشناسی معانی لغوی و اصطلاحی حکمت، دیدگاه مفسران درباره معانی اصطلاحی و ارتباط مفهومی آن با واژه های هم نشین و جانشین مانند عزیز، بصیر، خبیر و ... و نیز مفاهیم برآمده از ارتباط سازمان یافته آن مورد تحلیل قرار گیرد. سپس با دقت در مقتضای آیات قرآن کریم، چگونگی کاربرد حکمت در سرتاسر آیات قرآن کریم تبیین گردد. نتایج مهم بررسی توصیفی، آشکار شدن پیوند معنایی عمیق حکمت با سایر واژه های هم حوزه در قرآن است؛ این واژه در آیات قرآن با کلمات و الفاظ مختلف و متعددی هم نشین شده است به گونه ای که در 10 مورد با لفظ کتاب و نیز با الفاظ دیگری از جمله موعظه حسنه، فصل الخطاب، قرآن، علم، ذکر و ... هم نشین شده که این هم نشینی موجب شده معنای حکمت در آن آیه با کله هم نشینش متناسب شود؛ بعنوان مثال در آیه ای که حکمت با علم هم نشینی با کتاب به معنای مجموعه قوانینی است که مکمل کتاب جهت هدایت مردم است.

کلمات کلیدی:

مقررات قرآن، معناشناسی، حکمت، رابطه جانشینی واژگان، رابطه هم نشینی، واژگان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/508414>

